

érvelne a szabad akarat ellen, tehát olyan, mintha azt mondaná, hogy „nincs szabad akarat, mert nincs szabad akarat”. Hiszen az idő és a szabad akarat – talán modellezhetjük így – fordított arányban vannak egymással.³ De ebből **nem** következtethetünk arra, hogy „az embernek nincs szabad akarata, hiszen időben él”, mert az ember – ahogy feljebb írtuk – lélekkel rendelkező lény, jelen van benne a magasabb dimenziójú lét, melyekkel végső soron szabadon alakítja ki a saját belső értékrendjét, fontossági sorrendjét, s így végül közvetetten a tettei is a szabad akaratból származtathatóak.

A cikk írója: Szeibert Márton (25 éves) mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 6 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az [AQUILA Magazin](#)ban olvashatók.

Vargáné Pável Márta

Az idegen lényekről, a földönkívüli életről

Ez a téma tudományos körökben sok esetben nem számít elég komolynak, viszont annál inkább keresett, és így többnyire a bulvársajtó hatókörébe utalt. Mivel a *Túllépés* lap messze túl kíván lépni a szokásos kereteken, most ezt a tabunak számító témát elemezzük.⁴

Kik is az idegen lények, a földönkívüliek – akikkel jelen írásomban foglalkozom –, mit értek alattuk? Azokat az alábbiakban meghatározott kritériumok szerint működő lényeket, akikről nincs, vagy csak indirekt tudásunk van, illetve vélhetőleg sejtjük, hogy vannak, de a földi tudományos módszerekkel eddig nem bizonyítottak, vagy nem tették nyilvánossá a bizonyítékokat. Itt az esetleges hallgatás okairól is lehetne beszélni anélkül, hogy belemennénk holmi összeesküvés elméletekbe.

A szó, hogy UFÓ, vagy földönkívüli élet, ha előkerül, az önmagát tudományosnak mondó világ egyik fele rögtön becsapja az ajtókat. Talán fél, hogy komolytannak vélik ezzel a sokszor valóban lejáratatott témával.

---

³ Ez az egyik olyan jelentős gondolat, ami nem vagy csak nehezen érthető meg az előző szám elolvasása nélkül.

⁴ Megjegyzem, nem vagyok csillagász (így nem is megyek bele mélyebben a csillagászati dolgokba), csak gondolkodó lényként írom soraimat.

Rögtön az elején felteszem a kérdést, lehetnek-e a világegyetemben/világegyetemekben általunk élőnek minősített, ilyen kritériumokkal rendelkező lények? Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetjük: *igen, lehetnek*, sőt magam meg merem kockáztatni az előrejelzést, hogy *biztosan vannak, mégpedig nagyon sokan vannak. Ez az én igenem, egy ilyen tudományos igényű cikkben csak akkor lehetne elfogadható, ha bizonyítékokat tudnék felsorolni*. Mégis ki merem jelenteni, mert – igaz, hogy nem a jelenlegi igazolási /bizonyítási kritériumok mentén és módszerekkel de – direkt és indirekt bizonyítékokat is fel lehetne sorolni, amelyek igazolhatják. Ehhez azonban többnyire túl kellene lépni a 3D-s kereteken, ez pedig ma még nem eléggé tudományos.

Ismét felteszem a kérdést; lehet-e a világegyetemekben általunk *nem ismert kritériumok* mentén működő értelem? Erre a válaszom még biztosabb igen, ők még többen vannak!

Mi is ma az „élő” fogalma a társadalmunkban? A teljesség kedvéért azt is hozzátenném, nem biztos, hogy csak az az „élő”, amelyet a mi fogalmaink szerint ma élőnek kikiáltunk. Lehet, hogy a sok oldalról megközelített életnek nevezhető feltételekből⁵ csak 3-nak felelne meg, de az sokkal fejlettebb, s különbözőbb, mint a mi fogalmaink szerinti meghatározása az „életnek”.

Gondolatmenetemben az élet feltételeinek axióma rendszerét másként, rugalmasabban határoznám meg: Most csak a magasabb szintű élet feltételét jelzem: bármi módon kommunikál, gondolkodik*, nem szükséges, de számunkra felfoghatatlan, teljesen másfajta „érzelme”, indulati világa is lehet – de ez nem kritérium –, akár pozitív, akár negatív is. Nem kell, hogy szénalapú konstrukció legyen, és nem kell humanoid vagy azt megközelítő formának lennie. Lehet forma nélküli, vagy nem ilyen anyagi világban lévő, hanem más dimenzióban, finomabb megnyilvánulással, lehet formátlan, akár folyhat is, és bármilyen anyagból lehet, amiben az értelem ki tudott bontakozni. Bármilyen környezetben kialakulhatnak, még esetleg a számunkra halálosnak ítélt csillagközi vákuumban is, mert nem olyan értelemben (nem csak durva

---

⁵ http://hu.wikipedia.org/wiki/Élet_alapján: biológiai molekuláris komponensekből állnak, úgymint szénhidrátok, lipidek, nukleinsavak és fehérjék... Mind energiára, mind kémiai anyagra, mind információra szükségük van az élet fenntartásához. Legalább egy sejtből kell, hogy álljanak... Homeosztázissal rendelkeznek, vagyis a rájuk ható környezeti tényezők változtató hatásai ellenében megőrzik az önazonosságukat (ha azok nem haladnak meg egy kritikus értéket)... **szén** alapú A következő variációk jelentek meg:... az élőlény egy önálló, önreprodukáló, **vízalapú**, **lipid**-fehérje burokkal rendelkező, **szén** anyagcserés, **nukleinsavval** replikáló fehérje kiolvasó rendszer... magasan organizált rendszer, mely replikátorok populációjából áll, melyek képesek mutálódni; ezen replikátorok körül egy-egy homeosztatisztikus rendszer épült, aktívan segítve a szaporodást, vagy éppen megvédve a replikátorokat...képes továbbszaporítani magát és legalább egy **termodinamikai körfolyamatot** véghezvinni... stb.

Az idegen lényekről, a földönkívüli életről

anyagiként, nem csak ilyen anyagiként) vannak, vagy nem olyan „anyagiak”, amit el tudunk képzelni, vagy nem úgy „vannak”, ahogyan mi gondolnánk.

*Gondolkodik: ezt sem feltétlen földi elképzelések mentén fogadom el. Nekem a gondolkodás azt is jelenti, hogy tud magáról, a körülötte lévő világokról, akár egy-egy másik dimenzióval is kapcsolatot tud teremteni, akár „agytól-agyig”, annak ellenére, hogy bizony az is lehet, hogy agya sincs, mert nem olyan a szerkezete. Előfordulhat, hogy mindenhol – egy-egy dimenzióon belül, vagy azokat átfogóan... – egyidejűleg van jelen, de ez talán már a legfejlettebb élet jele lehet. Azt is gondolkodás, hogy logikus összefüggésekre képes, és messze túlléphet minden számunkra ismert kereten.

Olyan axiómákkal, illetve olyan, a ma gyakorlatban lévő beirozsdásodott feltételezésekkel szemben értetlenül állok, hogy csak mi vagyunk értelmes lények az Univerzumban. Ez olyan, mint a geocentrikus vagy a heliocentrikus világkép, ami mára nevetségessé vált, és mindegyik megdőlt. Sokkal több és megrázóbb élményben lesz része az emberiségnek a jövő évezredekben – ha addig ki nem pusztítja önmagát –, mint amikor felismerte tévedéseit például a korong alakú Földdel kapcsolatban.

Nézzük meg együtt a <http://hu.wikipedia.org/wiki/Tejútrendszer> oldalról vett kép szerinti arányokat, láthatjuk, hogy csak ebben a rendszerben hol vagyunk (az egyik perifériás karban) és itt a képen csak a Nap fedezhető fel.

Jelenleg úgy véljük, a galaxisunk kb. 13,2 milliárd éves, a Földünk pedig csak 4,5 milliárd éve alakult ki. Ha csak a Tejútrendszer nézem és belekalkulálom a nehéz atommagok létrejöttének idejét, akkor is időben kb. 2x annyi lehetőség lehetett valamiféle

– akár földi szintű – élet kialakulásra /igaz elpusztítására is/ valahol, ahhoz hasonló helyen, mint a Föld. Saját rendszerem szerint pedig megszámlálhatatlanul sok lehetőség van, főleg hogy a szerves alapú életek – hipotézisem szerint – rövidebb idejűek, hamarabb végük lesz, mint a másfajta értelemnek.

Fel kellene tenni azt a kérdést is: miért van az anyagi világ? Véletlen? Teljesen ok nélküli/kaotikus, vagy nagyon is okkal? Akkor milyen okkal? Az oksága jelenleg az elfogadott tudományos módszerekkel nem bizonyítható. Ahogyan az is a hit, a teológia körébe utalható, hogy valahogyan, valami okból „teremtett”. De itt mégis is fel kellene tenni a kérdést, mi okból, milyen kívánalomból van akár mindaz, amit a két szemükkel látunk, és ez igazán semmi, mégis végtelennek tűnik.⁶ Pocsékolna ennyire a természet? Ez nem valószínű és nem is ésszerű (semmilyen értelemben sem az...).

Úgy látszik, nagyon beszűkülten, csak a földi élet lehetőségeiben gondolkodik ma a világ jelentős része, ami óriási hiba.⁷

http://hvg.hu/vilag/20131105_Elkepesztoen_sok_lakhato_bolygo_lehet_a_T

„Több milliárd lakható bolygó lehet galaxisunkban, a Tejútrendszerben, annál is több, mint ahány ember él a Földön – állapították meg amerikai csillagászok az amerikai űrkutatási hivatal, a NASA által felbocsátott Kepler űrteleszkóp adatainak elemzése nyomán.... A csillagászok arra a megállapításra jutottak, hogy a Naphoz hasonló csillagok hozzávetőleg egyötöde körül keringhet a Földhöz hasonló méretű, sziklás, folyékony vizű bolygó, amely potenciálisan élet, akár intelligens élet hordozója lehet. .... A szakértők ugyanakkor rámutattak, hogy a bolygók mérete és a potenciálisan az élhető – vagyis a nem túlságosan forró és nem túlságosan hideg – zónában való elhelyezkedése önmagában nem jelenti azt, hogy azok konkrét fizikai adottságai is a Földéhez lennének hasonlatosak.”

Láthatjuk a kritériumokat, amelyek szerint keresnek, szinte kizárólag a földi élethez hasonló esetek keresésére irányul a kutatás. Azt el sem tudják képzelni, hogy semmiben sem hasonló, másfajta, de mégis értelmes életmegnyilvánulásokat keresenek! Valószínűleg nem is találnának, míg erre nincsenek meg a kifinomult módszerek. Ha az ember kicsit is nyitottabb, szubtilisebb agyú és gondolkodású lenne, teljesen más megközelítésű életekkel is kapcsolatba léphetne. Ez most sokaknak botrányos lehet, de valójában ez a realitás.

⁶ Jelen cikkemben ezzel nem foglalkozom, de később, más cikkben visszatérek rá.

⁷ Sajnos többnyire ilyen megjelenésű cikkekre tudok hivatkozni, mert más nem nagyon ír hasonlókról, ezek is csak csepegtetett „tudások”.

Ugyanez a megközelítés egy másik kutatásban is (számtalan, csak ilyen értelemben kereső van... és ezt tovább nem is folytatom). http://hvg.hu/vilag/20130404_A_Tejutrendszer_dugig_van_lakható_bolygok
„A Kepler-úrteleszkóp és a MOA – együttműködésben kapott adatok interpolációjával kiszámítható a Föld-szerű, lakható bolygók száma, amelyekből százmilliárd lehet a Tejútrendszerben” – emelte ki Phil Yock.

Ebben csak az a szép, hogy még ilyen beszűkített keresési feltétek mellett is vélhetően nagyon nagy számra becsülik az élet lehetőségét.

Úgy vagyunk ezzel az egészszel, mint ahogy a Szókratésznek tulajdonított mondat írja: „Egyvalamit tudok biztosan, azt hogy nem tudok semmit.” Minél inkább belemélyedünk ebbe a témába /is/, ugyanezt mondhatjuk el:

http://hvg.hu/tudomany/20110610_naprendszer_magneses_buborek

„Óriási mágneses „buborékok” lehetnek a Naprendszer peremén – állítják a Voyager-űrszondák mérési adatai alapján amerikai kutatók, akik tanulmányukat az *Astrophysical Journal* legújabb számában tették közzé.”

Azt nem tudjuk, miért vannak a „buborékok”, milyen hatása van, sőt azt sem tudtuk eddig, hogy vannak. Sajnos nem ez az egyetlen, sőt nagyon-nagyon az elején tartunk az egésznek. Sok alázatra, bölcsességre és nyitottságra lenne szükség ahhoz, hogy gyorsabban haladjunk a felismerésekben.

Ismét felteszem a kérdésemet; lehetnek-e idegen lények? A fentiek alapján ez a kérdés látható, nem kérdés, hanem ez akár tényközlés is lehetne. Vannak másfajta értelmes lények, ebben szinte biztosak lehetünk annak ellenére, hogy a jelenlegi mérési, detektálási módszerekkel nem lehet bizonyítani.

Megállapíthatom, hogy a keresési módszerekkel is baj van, tágítani kellene a horizontot, és olyan világok, értelemjelzéseinek vételére is alkalmasnak/késznek kellene lenni, amelyek messze túl vannak a mi sűrű anyagi világunkon. Nem vall modern, józan gondolkodásra, hogy ezekkel a durva 3D-s⁸ módszerek, mérési eszközök használatával, elképzelésekkel vagy csak földi fogalmi rendszerekkel meghatározott feltételek alapján akarunk keresni. Nem lehetséges így bizonyítani olyan világokban élet-, vagy ahhoz hasonló megnyilvánulásokat, amelyek teljesen más alapokon léteznek.⁹ Talán nekünk, az emberiségnek, vagy akár egy részének finomodnia kellene ahhoz, hogy felismerjük a valóság minimális szeletkáját, ami talán túl közel is van hozzánk...!

---

⁸ Három dimenziós

⁹ Csak egy földi példával élve, míg nem volt mikroszkópunk, nem tudtunk a mikroorganizmusokról, de attól még belehalhattunk az általuk okozott betegségekbe.

Egyértelmű, mindig csak annyi és olyan választ kapunk, amire rá tudunk kérdezni, és úgy, ahogyan meg bírjuk kérdezni. Lehet, hogy jelenleg még képtelen az emberiség olyan kérdéseket feltenni, amire az igazságot nagyobb mértékben megközelítő választ kaphatna, és ezt meg is érthetné. (Mivel/talán az emberiségnek a teljes igazság akár csak egy kis része is jelenleg az értelmi kapacitás hiányában felfoghatatlan.)

Egy egyszerű nagyon primitív hasonlat; este hallván a békák birodalmát, vagy tücskökét – mindegy – akár kilométerekről is felelgetnek egymásnak, ők a maguk „birodalmában” jól el vannak egymással. (Megjegyzem, mi még a tetejében nem is tudjuk, miről szól a brekegés vagy ciripelés...) Vajon tudják-e, hogy mi hallgatjuk őket, hogy mi mik vagy kik vagyunk? Vajon tudják-e, hogyha véletlenül rájuk léptünk, miért haltak meg? Nem, bizonyosan nem. Gondolkozzunk, nem lehetséges, hogy mi valami hasonló módon vagyunk jelen az Univerzumban? Félek tőle, hogy igen. Nagyon kicsik, nagyon tudatlanok vagyunk, viszont gögösek a semmire.¹⁰

A baj az, hogy mi nem vagyunk azon a szinten kollektívan, hogy a valóságot akár csak megközelítőleg is felismerhessük. Mint említettem, ehhez másfajta „mérési, bizonyítási eszközök” kellenének, mint amit a földi tudományossági szinten leírtak. Viszont, ha ettől eltérő módon próbál valaki „keresni”, ebben az esetben – ha talál is... – az nem számít autentikus bizonyítási eljárásnak/„eszköznek”. Ez ugyanis nagyon kívül esik a mai tudományos gondolkodás szintjén, ebben a gondolkodásban ez furcsa tényekhez, felismeréshez vezetne, ilyenek például a transzcendens/spirituális tapasztalatok, amelyek ide, a földre, „értelmes” emberi lényeknek csak indirekt módon hozhatóak be. Van az elmének más fajta működése is – ami még nem teljesen ismert, letagadott, félelmet keltő, vagy az ezotéria hatáskörébe utalt – ezzel a tudományos világ magának mintegy felmentést ad, hogy ne foglalkozzon vele. Valószínű, hogy keresni és találni csak ott lehet eredményesen, ahol van Valami, és csak úgy, ahogyan kell.¹¹

Döngetem az ajtókat, ki kellene nyitni, mert van egy másik, sokkal érdekesebb, szebb világ is, ahol nemcsak a beszűkült és egyre beszűkültebb jelenlegi emberi tevékenység az uralkodó. Az emberi lény nem ezért van, hanem sokkal több, messzebb ható, mint amiben ma él. Nem szabad a gondolkodó, a jóra rebellis elméket elnyomni, hanem engedni kellene, hogy a jelenlegi pos-

---

¹⁰ S a mai kultúra még inkább csak ezt a tudatlanságot erősíti, mintha direkt butítaná az emberiséget.

¹¹ Hiába keresnénk a sivatagban jegesmedvét, nem lesz, vagy nagyítóval vírusokat is felesleges kutatnunk stb.

ványt felforgassák, megszégyenítessék, és ebbe ez a témakör is beletartozik. Igaz, akkor ez az elferdült fogyasztói társadalom fájdalmasan elvérezne.

Az emberiség különféle módokon, de szinte állandóan a földönkívüli élet keresésével foglalkozik. Ennek számtalan jele van. Több ezer éves falfestményeken, szobrokon, és számtalan módon látjuk nyomait annak, hogy vélt vagy valós dolgokat ábrázolnak. Mindegy, lehet vélt vagy valós, de benne van a tudatunkban. Miért? A tudat alatt mi működhet? Kérdés: miért van bennünk ez nagy találkozási vágy, ami egyben félelem is, hogy nem lenne-e kárunkra.

Olyan eseményről, amely hiteles, kevesebbet tudunk, a ködösítésből viszont annál több van. Több kérdés is felvetődik; semmiféle kapcsolat nem volt eddig, vagy nem úgy, hogy elmondhaszák, vagy nem ebben a dimenzióban, vagy számunkra észrevétlen, és talán nem is tudunk róla. Vagy ha valakik tudnak róla, hallgatnak, aminek az okai szerteágazóak lehetnek, de a félelem, nehogy belekeveredjen egy ilyen esemény a bulvár szintű közlésekbe, biztosan jelen van.

Az emberek mennyire lennének felkészültek egy olyan eseményre, amiből világosan kiderülne, nem egyedülálló az „értelmességünk”, sőt messze túlhaladhatják azt, amit valaha elképzelni is tudtunk. Mi van akkor, ha más dimenzió(k) él(nek) felettünk, velünk szerves egységben? Mi van, ha zavarjuk őket a kibocsátott gonoszságainkkal, lelki, fizikai sötét energiáinkkal? Nagyon sok kérdést fel lehetne tenni, s talán szembe kellene nézni ilyen dolgokkal is. Felmerülne az emberiség kollektív felelőssége is, s ma a többség azt sem érti, miről beszélek.

Senki sem gondolhatja – a fentiek értelmében sem –, hogy csak egyfajta, és egységesen csak jó értelem (amit földi szinten annak vélünk) van jelen a világegyetemben. Ha reálsan gondolkozunk, még az is, hogy mi a jó... univerzális szinten kérdéssé válhat. Sőt az erkölcsiség, a humanitás, az egymás iránti érzékenység vagy érzéketlenség kérdése is afféle földi emberek világára kialakított norma lehet. Egységesen bizonyosan nem fognak ennek megfelelni, s valószínűleg mi sem az övéknek. Innentől bizony veszélyes is lehet egy direkt kapcsolatfelvétel.

Mégis, mivel amióta csak létezőnk a Földön, ezek az értelmek nagy valószínűséggel érintkezhetnek velünk – pl. ahogyan mi a hangyákkal – csak nem tudunk róluk. Ha eddig nem gyilkoltak meg, nagy valószínűséggel ezentúl sem fognak, hacsak túlságosan nem szalad el velünk a ló, vagy nem válunk elviselhetetlenné (amihez közel járunk...) Nagyon nem tudunk semmit, és ha ebbe az egészbe belegondolunk, akkor sokkal több változtatni valónk van magunkon, mint bármikor is gondoltuk volna.

Nagy kérdés, hogyha köztudottá válna, hogy vannak értelmes lények, sőt tudnak rólunk – mi viszont eddig nem... vagy csak

kevesen –, változna-e valami a földi ember életében, életminőségében. Mi lenne az emberiség tudatával, ha biztos tudomással bírna arról a milliárd fajta lényről, akikkel szervesen együtt van, mert tudjuk, a makro- és mikrokozmosz egymást hatja át. Mára sejtünk valamit a holografikus világegyetem elméletéről is, de nincs még részleteiben bizonyítva. Valószínűleg elszigetelten semmi sem történhet, ezt ma nem vesszük figyelembe, és csak küldi magáról az emberiség az öldöklés, a háborúzás, a kegyetlenkedés jeleit. Ki akarna ilyen barbár megnyilvánulású népeiséggel kapcsolatba lépni, de főleg minek?

Mégis javíthatna az emberiség átlag állapotán, ha rájönne, mibe vagyunk ágyazva, mennyire bonyolult a körülöttünk lévő világ értelemszövedéke. Talán más irányultságú, felnőttebb, felelősegteljesebb és igazi célra irányult lenne az emberiség gondolkodása, távlati céljai, létének spirituális egzisztenciája, ha több mindenről tudna, ha nem egy elszigetelt, egymással háborúzó, acsarkodó, fogyasztásra buzdító emberiségről szólnának a hírek.

Eddig szól a cikk a hitetleneknek, ill. Isten felé elutasítóknak, zártaknak.

Hitéleti szempontok:

Van egy másik oldal is, amit még kevésbé gondolunk reálisnak, ugyanakkor nem mellékes szempont, ez a hívő emberek meglátása, felfogása, hite. Ki és mi az ember, mekkora hatása lehet a mikro- és makrokozmosz összhangjában? Ha teológiai, hitéleti szempontból nézem a dolgokat, egy másik kép is kirajzolódhat. Itt már az, hogy miért van az ember és a világegyetem, az nem kérdés. Ez persze nem vonatkozik az emberi nem nagy részére, csak potenciálisan, de kihozhatja magából a lehető legtöbbet, azt, amiről még csak nem is álmodunk, ahogyan pár szent, pár Isten felé nagyon igyekvő lény is megtette/teszi. Miről beszélek?

Részemről az, hogy Isten van, tény, bár sokak szemében ez nem tudományos! Olyan tény, amelyből azokkal a módszerekkel, amelyeket Isten kihozhat belőlünk (ha az ember engedi), Isten bizonyítani tudja magát. Ettől nem fogok, és nem is akarok eltérni, mert minden, amit e nélkül a tudás/bizonyosság nélkül állítana az ember, hamis lenne, sőt a későbbi tévedések forrása lehetne.

Az is tény az én rendszeremben és világomban, hogy Jézus Krisztus istenember, és a megmentésünkért jött a Földre. Innentől csak pár száz kérdés maradna, s az egyik az: miért éppen az ember miatt vett fel formát? Véletlen, vagy valamiért fontos az ember?

Ha, mint a cikkem fenti részében leírtam, sok-sok létforma, értelem-megnyilvánulás létezhet, akkor ez a nagyon instabil, szénelapú, bomlandó, könnyen elromló szervezet, ami még sokszor emocionális túlsúlyú is lehet, hogyan élvezhet kiemelkedő szerepet?

Kérdés, az emberiség rendelkezik-e ilyen szereppel? Ha Krisztus földi létét nézem, igen, mert lehet valami titok, amit még nem tudunk. Viszont egy hasonlaltal talán érthetőbb leszek. Ha van egy alig anyagi felépítésű szuper értelem, és a sok „eszétől” nem alázatos, nem hajlik meg az abszolútum/Isten előtt, és látja a földi lényt, aki teljes odaadással, valóban – nemcsak kötelező ájtatossági gyakorlatként – megteszi, „meghatódik-e”, van-e rá hatással? Gondolom, igen. Talán ez olyan lehetne – ha előfordulna –, mint amikor az ember látná a macskáját könnyekkel a szemében, meghatóan, őszintén imádkozni a Mindenség felé. Mi lenne velünk? Ugyanaz, elképednénk, megrendülnénk, gondolkoznánk stb. Tudom, ez elég primitív megközelítés, de lehet egy ok, amiért az emberiség talán fontos, és van joga az élet palettáján lenni, és eddig nem töröltetett el. Ilyen értelemben a jó lelkű, tiszta emberi lények „keresettek” is lehetnek...!

Istenhit és más élőlények.

Sok keresztényben, de nem hívőben is felmerülhetne a kérdés, mi van akkor, ha kiderül: másutt is van értelmes élet, és mi van akkor, ha kiderül, hogy nincs Isten. Ennek a kimenetnek a materialista gondoldók előre is örülnek, de mindhiába. Kérdezem, mi van ha „kiderül”, hogy nincs levegő, de mi belélegezzük, és ettől (is) élünk. Nos, ez egy ilyen valószínűtlen hipotézis lenne.

Elmélkedni való anyag, hogy hitbelileg jó lenne-e az emberiségnek vagy nem a földönkívüli értelem ismerete. Szerintem feltétlenül használna. A világ meggyőződése/tudásom szerint Istenben van, és mindegy, melyik megnyilvánulási formát, dimenziót stb. nézem, egy sem kivétel. A létezők a Létben vannak, az más kérdés, mennyit tudnak (mennyit tagadnak), mennyit értenek meg ebből.

A Katolikus Egyház bölcsességét mutatja, hogy nem zárkozik el attól, hogy lehetnek más lények is,¹² sőt azt is tudja, hogy mint egy akol, a közös erő szeretete foghat össze minket.

Az indexen: http://index.hu/tudomany/2009/11/10/a_vatikan_is_keresi_a_foldonkivulieket/
<http://www.karpataljalap.net/2013/07/05/az-egyhazi-es-foldonkivuliek> „Az argentin jezsuita atya akkor a Vatikán hivatalos lapjának, a *L'Osservatore Romano*nak adott interjúbán akkor úgy vélekedett: annak ellenére, hogy számos csillagász minden alkalmat megragad ateizmusának nyilvános tanúságtételére, csupán mítosz annak állítása, hogy az asztronómia segíti az ateista világlátást.

– Számomra úgy tűnik, hogy éppen az, aki a *Specolában* dolgozik, tanúsíthatja a lehető legjobban, hogy lehet Istenben hinni és komoly tudományos munkát végezni – mondta Funes, aki szerint, ahogyan sokféle teremtmény létezik a Földön, lehetnek más, Isten

---

¹² Nagyon rosszul tenné, ha tagadná, vagy nem próbálná szervesen beilleszteni az isteni jóság, törődés és szeretet körébe.

*teremtette intelligens lények is. Ez nem ellenkezik a keresztény hit-
tel, mivel az ember „nem szabhat határokat Isten alkotói szabad-
ságának.”*

Nem egyházpolitikáról van itt szó, hanem arról, hogy az Egyház mindig is élen volt a kutatásokban, és nagyon sok kiművelt fővel rendelkezik, akik tudnak logikusan, de/és elvontan is gondolkozni, és az természetes, hogy elébe mennek a dolgoknak. Még akkor is, ha nincs direkt ismeretük, ha meg van, akkor még jobban az ügy mellé állnak.

Sík Sándor

A csillagok tövében

Mondd, üldögélő, aki minden este
Kiülsz az egyre teljesebbre való
Holdgömb alá s elnézed mozdulatlan
A csillagképek hűvös reszketését -
Nem hív a szomszéd házak békessége,
Ahol megfáradt emberek pihegnek
Erőt aludni a holnapi gondra,
Nem hív a kertek aljáról az ének,
A nevető, játékos fiatalság,
Csigaházad sem, kedves asztalod sem,
Melyen a villany meleg fénykörében
Könyveid meghitt bölcsessége virraszt;
Csak ülsz, csak ülsz a csillagok tövében,
Magadat is felejtve - üldögélő,
Mondd meg nekem: mit látsz az éjszakában?
Csillagokat? Bolygók, napóriások,
Izzó ködök, tejútak óceánját?
Sugárözönök zápor-zuhogását?
Fényesztendőknek megszámlálhatatlan
Eónjain keresztül erre tévedt
Törmelékeit sokszázezer éve
Kilobbant kozmikus tragédiáknak?
A világsíkok egymásba simuló,
Egymásból újuló dimenzióit?
Bújócskáit a hullámnak, a fénynek,
Csilló tükörén a Határtalannak?
Ezt látod?
Ezt, és többet, és nagyobbat.
Többet, nagyobbat? Szellemek suhantát?
Csillaggolyókkal tekéző Hatalmak
Három pár szárnyon lebegő csodáit,
Amint a Törvény zengő vesszejével
Vezényelik, - komolyan, mint a gyermek, -
A Játék ütemét és énekelnek?
Ezt látod?

Néhány szó a gondolkodásról

Ezt, és többet, és nagyobbat.
Többet, nagyobbat? Hát van még azontúl?
Azontúl már az ember nem beszél.
A csillagok közt csillagként lebeg
És teljesül és hallgat, mint a Hold.

A cikk írója: *Varga Péterné/ Pável Márta* katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 25 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (*Akinek füle van a hallásra, hallja meg*, valamint *A misztikus teológia alapjai* és egy *Hazafelé* címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a <http://www.sasmarta.eoldal.hu> oldalon.

Rizmayer Péter

Néhány szó a gondolkodásról

A következő rövid írás Martin Heidegger híres tanulmányának¹³ értelmezéséből kiindulva gondolkodik el azon, hogy mit jelent gondolkodni. Heidegger írását abból az Arisztotelészhez köthető, mindenki által ismert közhelyből indítja el, miszerint az ember „eszes lény”. A meghatározás nagy valószínűséggel minden olvasó számára olyan ismert tétel, amely látszólag különösebb megfontolás nélkül elfogadható vagy inkább már elfogadott meghatározás, része a közös tudásunknak. Heidegger óva int attól, hogy a közhelyet úgy értsük, hogy már eleve gondolkodunk. Szerinte a gondolkodásnak csak a lehetősége adott az ember részére, így az valójában egy elérendő, megvalósítandó cél. Ezen a ponton válik fontossá maga a közhely. Ugyanis mivel ez közös önképünk része, így azt sugallja, hogy nincs lehetőségünk arra, hogy lemondjunk arról, hogy gondolkodjunk, vagy legalábbis Heidegger gondolatmenetét követve lemondjunk a gondolkodás megtanulásáról. A közös tudásunk azonban nemcsak nem engedi, hogy lemondjunk róla, de azt sugallja, hogy képesek vagyunk megtenni, reményt és biztatást ad. Egyik oldalról Heidegger a gondolkodással kapcsolatosan alázatra int és tanulásra szólít, másik oldalról a közhely (az ember eszes lény) nem hagy kételyt arra vonatkozóan, hogy muszáj gondolkodnunk és arra sem, hogy képesek vagyunk ennek megtanulására. Heidegger arra figyelmeztet, hogy még nem gondolkodunk, noha a világállapot egyre „meggondolkodtatóbbá” válik.

---

¹³ Martin Heidegger: *Mit jelent gondolkodni?* In: Szöveg és interpretáció. Szerk.: Bacsó Béla, Cserépfalvi, Bp., 1991. 7-15.